

КАПЛАРИ

лист ученика Средње школе Хиљаду триста каплара Љиг

јун 2025 / број 8

Уводна реч

Драги читаоци,

Пред вама се налази ново издање школског часописа „Каплари” - места где речи ученика постају глас генерације, а идеје претварамо у трагове које остављамо за собом. Овај број доноси спој креативности, знања и духа наше школе, онога што свакодневно живимо у учионицама, ходницима, на спортским теренима и ван њих.

На страницама које следе пронаћи ћете приче које инспиришу, интервјуе са занимљивим саговорницима, уметничке радове наших талентованих ученика, критичке осврте, школске успехе, али и размишљања о свету око нас. „Каплари” нису само часопис, они су одраз нас самих: радозналих, гласних, понекад збуњених, али увек храбрих да учимо, питамо и стварамо.

Захваљујемо се свим професорима и ученицима који су својим идејама, трудом и подршком, допринели овом издању. Надамо се да ћете у сваком тексту пронаћи нешто што вас покреће, насмеје, натера на размишљање или једноставно, остави утисак.

Уживајте у читању и останите своји, јер „Каплари” то и јесу: они који стоје усправно са ставом и стилем.

Редакција „Каплара”

У сусрет монографији школе

„А сећања, када се једном крену,
не задржавају се код почетка“

Иво Андрић, Госпођица

Милосав Ивковић

Милосав Ивковић био је четири године ђак Државне реалне гимназије, један од првих љишких одбојкаша, шахиста, наставник руског језика са дипломом професора, и магистар који се усавршавао и на Универзитету „Ломоносов“ у Москви. Овај наставник ОШ „Сава Керковић“ краће време радио је и у Гимназији „Лука Спасојевић“ седамдесетих година, када су обе школе биле у истој згради.

СЕЋАМ СЕ

„Рођен сам 1936. године, а у тадашњу гимназију, која се налазила у близини моје куће, пошао сам годину дана касније са ђацима рођеним 1937. године. У то време било је нормално да се у истом одељењу нађу ђаци више генерација. Моји школски другови били су Милован Данојлић, годину млађи од мене, и Алексије Марјановић (познатији као Алек Марјано), годину старији, обојица из Ивановца и обојица писци. Имали смо одличне професоре. Стојадин Костић предавао је српски и руски језик, Милојко Јефtimiјадес, фискултуру. Он је био стриц чувене Вере Јефtimiјадес, која се бавила мачевањем. Срећко Јовановић, професор српског језика и књижевности, желео је да у Љигу оснује часопис за децу, али није му то одобрено у општини. Тридесетак година касније звао ме је у „Дечје новине“ у Горњем Милановцу да будем његов сарадник. Директор Тадија Илијић становао је у мом комшилуку, код Рулића. Сећам се његових метода васпитања. Једном је Јоксима Мартиновића, био сам присутан, једним ударцем оборио на под због неког несташлука. Јоксим је поправио понашање, а много година касније постао је професор Медицинског факултета у Београду.

Мој отац Борисав, ковач, био је у делегацији која је тражила оснивање Државне реалне гимназије. Били су код Петра Стамболића и изложили разлоге доласка. Када су на његово питање колико има од Љига до ближих општина где постоје гимназије поменули Горњи Милановац и казали да је удаљен 100 км, прекинуо их је рекавши да добро зна колико има километара до Горњег Милановца. Ипак, одобрено је отварање школе, у коју се уписивало све више ученика. Многе љишке породице примале су ђаке на стан и храну, неко децу родбине са села, неко и децу непознатих људи. И у нашој кући било је ђака. Код нас је становала Илинка Станковић из Палежнице, моја нешто старија рођака, која је пре мене наставила школовање у Београду. Сви Љижани је знају, то је учитељица Илинка Поповић. Ја сам после четири године у Љигу отишао у Београд, у Трећу београдску гимназију на Цветном тргу где сам након још четири године положио велику матуру. Потом сам завршио Вишу педагошку школу, руски и српски језик, а касније, ванредно,

Филолошки факултет у Београду. Ту сам магистрирао, али нисам добио прилику за рад на факултету, иако сам припремао докторат.”

Милутин Лујо Данојлић, ђак Државне реалне гимназије

Био је шест година ђак у школи која је претходила оснивању гимназије у пуном капацитету 1963. године. Млађи син Веселина и Вишње Данојлић из Ивановца рођен је 1939, у истој породици као и старији и познатији Милован Данојлић (1937-2022), који је учио у истој школској згради као љишки гимназијалци, као и данашњи ђаци каплари.

Милутин Лујо Данојлић је радио као професор српског језика и књижевности у београдским школама, био је и директор ОШ „Вук Караџић“ у Таковској улици у Београду. Пише прозу и поезију и познати је антологичар.

О ШКОЛОВАЊУ У ЉИШКОЈ ГИМНАЗИЈИ

„У тој драгој школи сам учио пети и шести разред у време бурних историјских збивања у свету. Сећам се да смо на митингу поводом Трста, када нам је професор историје држао ватрени говор викали: „ТРСТ ЈЕ НАШ! ЖИВОТ ДАМО ТРСТ НЕ ДАМО!“ Затим, због Резолуције Информбироа укинули су нам руски језик на полугодишту. Али, то је имало и добрих страна; почели смо да учимо француски језик, а за професорку, ко зна одакле, дошла нам је Етера Коберидзе. Она није знала српски, па смо ми њу поучавали српском, а она нас француском језику. Говорила је један диван, певајући француски, што нам је јако годило. Била ми је и разредни старешина. На крају године требало је о сваком ученику да напише карактеристику, а пошто ме је волела, а не знајући довољно српски, у тој рубрици је написала: ДОБАР, ДОБАР, ДОБАР. И то је све говорило мени.

Иначе, у Гимназији смо имали још неколико одличних наставника. Љубинко Филиповић нам је предавао математику. У целом одељењу није било ниједне двојке или тројке, сви смо имали четворке и петице. О томе су писале тадашње омладинске новине.

Имали смо и два изврсна професора српског језика: Стојадина Костића и Срећка Јовановића. Посебно сам ја био дуго у вези са Срећком који је постао оснивач и уредник чувених „Дечјих новина“ у Горњем Милановцу. Он ми је касније тамо објавио прву збирку „Прича за децу“.

Међу ученицима било је врло талентованих, можда је нескромно, али мислим најпре на мог брата, Милована Данојлића, касније академика, који се истицао својим литерарним и новинарским радом, али и неприлагођеним понашањем у школи. Затим, ту је и Алексија Марјановић, псеудоним Алек Марјано, један од најбољих хумористичких и сатиричних писаца седамдесетих година прошлог века. Истицала су се и три брата Степановић из Ракара. Родољуб је касније био истакнути политичар, најмлађи Милутин професор биологије и писац песама о птицама Србије, а најстарији Селимир, електроинжењер у Бору, а касније у

ХЕ „Бердап“. Родољуб је био и добар прозни писац. Из тих редова љишке гимназије израсло је доста привредних руководилаца, међу којима се истиче Аца Миловановић, руководилац београдске поште.

Мени је та школа остала у трајном сећању јер сам се тамо први пут јако заљубио у другарицу из одељења, Цану Ћирјанић. Касније сам чуо да се удала за мог друга из војске. Ми, ђаци путници, путујући из села у лошој обући, имали смо често мокре ноге, па су нас неки наставници, посебно Љубинко Филиповић, изводили крај пећи да сушимо мокре чарапе. Било је то сиротињско, али хумано доба.

Већина професора ме је тада звала по надимку.”

Милован Мартиновић

Милован Мартиновић радио је као секретар Гимназије од 1966. до 1973. године. Овај дипломирани економиста предавао је у школи економске предмете крајем седамдесетих и почетком осамдесетих година, а радио је и као спољни сарадник, запослен на другом месту. Био је председник КУД „Лука Спасојевић“, више пута првак Гимназије у шаху, 15 година секретар Шаховског клуба „Спартак“, члан Српске лиге и републички шаховски судија. Секретар ФК „Спартак“ био је, такође, 15 година. За све клубове спортског друштва водио је пословне књиге.

О ШАХУ

„Још шездесетих година професори школе су играли шах за „Спартак“. Одлични шахисти били су професор филозофије Драгољуб Живковић, Маринко Врачар, професор физике, и Михајло Чулић, професор математике.

Професор биологије Милован Гајић организовао је школу шаха, из које ће коју годину касније изнићи врсни шахисти: Зоран Јовчић, Драган Драгашевић, Слободан Јочовић, Драган Брковић, Бранко Гајић, браћа Остојић, Звонко и Слободан, први љишки гимназијалци који су постали играчи „Спартака“. Да не заборавим и Слободана Ђорђевића, такође љишког гимназијалца. У међувремену у Љиг су дошли Миомир Чабаркапа, економиста, Немања Новаковић, правник, и професор математике Тома Ђуричић, одличан шахиста, који је играо за „Спартак“ и био ангажован у шаховској секцији. Душан Кох, наставник музичког у гимназији и основној школи, био је дуго година председник шах-клуба, наравно и играч.

Међу играчима стасалим касније, свакако је најуспешнији Иван Средојевић, који је данас професионални шахиста. Његова сестра Јелена Средојевић такође је била успешна у екипи „Спартака“.

Са поносом истичем да је Љиг седамдесетих и осамдесетих био домаћин чувеним шахистима који су играли симултанке са ученицима и професорима школе и нашим студентима. Тако је 1972. године симултанку у школи на 20 табли играо шаховски мајстор Драган Угриновић. Неколико година касније наш гост био је велемајстор Светозар Глигорић, тада 6. играч на свету. Шаховски велемајстор Александар Матановић, који је преминуо у августу 2023, такође је играо симултанку са спартаковцима, као и Драгутин Ђаја, генерални секретар Шаховског савеза Југославије. У Љигу је на „64 црно-бела поља“ играо и Мики Јевремовић, познати певач и шахиста Црвене звезде. Имао је титулу мајсторског кандидата. Против „Спартак“ играо је Александар Вучић 1998. године.

Ишли смо и ми на турнире, у Врњачку Бању више пута, Будву, Пулу и друга места. Упознали смо Алису Марић, нашу најспешнију шахисткињу. Нажалост, већ неколико година ШК „Спартак“ се не такмичи. Велика је штета што клуб са лепом традицијом, основан 1962. године, више не постоји, мада није формално угашен. Данас из локалног буџета добија само 100.000 динара, а до пре 10 година добијао је по 500.000. Остале су фотографије као документи времена када је шах био омиљена игра, како љишких гимназијалаца и њиховом професора, тако и других Љижана, заљубљеника у древну игру. “

Ненад Петровић, ђак 13. генерације Гимназије „Лука Спасојевић“

Син учитељског брачног пара из Кадине Луке, Славише и Радовинке (рођене Смиљанић из Славковице) Петровић, завршио је Електротехнички факултет Универзитета у Београду. За монографију Школе дао је неколико прилога о професорима, за часопис су издвојена два.

Милка Ђурђић

„Прва је недеља школске 1976/77. године. Знамо да ће нам математику и даље предавати Божо Драгичевић. Озбиљни смо, и као млади морнарички кадети што су већ прошли ватрено крштење на пловидби са чувеним капетаном, отпочињемо са предметом математика. Овог пута, па све до краја гимназијског школовања, према програму природно-математичког смера.

Али, са српским језиком ствари стоје другачије. Иза неких од нас остале су успомене на драгог професора Миту Костића. Разбарушеног, покатакд помало конфузног, али увек препуног полета и одушевљења оним што нам је предавао. Другима су се, опет, врзле успомене на разредну Дану Зорић, професорку аристократског држања и племенитог срца. Да, али они наставише да предају одељењима друштвено-језичког смера. А вама, мајчини синови и мајчине и татине кћери са природно-математичког, е вама ће од сада па до краја школовања предавати професорка Милка Ђурђић!

И то вам драге бате и секе природњаци, поручују одлазећи матуранти друштвено-језичког смера, они што су били четврта када сте ви били прва, који су вам били идоли и предмет дивљења, а понеким девојчицама, ако ћемо по души, маштања и обожавања. Ето, само овлаш и нехајно, али тајанствено, како доликује добричинама од одлазећих божанстава. Онако, са опорим зачином језе.

Расплет је уследио брзо. Милка је ушла већ првог или другог дана. Дискретно достојанствена, у професорском мантилу кроја гимназијске кецеље за девојке, зрачила је аутентичним шармом. Дочекали смо је са хладним поштовањем и нескривеном резервом.

Њени први часови су текли лепо и глатко, али наше подозрење је остајало чврсто као Душанов град, све до четвртка, када смо имали да се подсетимо једне песме у акростиху из првог разреда, нама потпуно неразумљиве и апстрактне. Написао ју је један српски деспот што је предводио непобедиву оклопну коњицу и тукао Татаре код Ангоре, син кнеза Лазара Хребелановића и шурак турског султана, најчувенији витез Европе свог времена, Стефан Лазаревић. Шачица шеснаестогодишњака стајала је сметена пред стиховима свог генијалног витешког владара.

И тако је све почело. Стих по стих, дешавало се откривање. У свечаној и побожној тишини слушали смо реч своје професорке. Стихови су нам постајали јасни у свој својој величини и снази. Наше дивљење је топило наш лед. Тако нас је Милка купила за вјеки вјеков.

Остало је, углавном незабележено, да је најбоље одељење Гимназије у Љигу, при томе природно-математичког смера, читало, говорило, па и писало, као да се спрема за упис на престонички Филолошки факултет, али је познато и забележено у документацији разних факултета престоничког универзитета да је Љиг и те 1979. године, дао престоничком универзитету данак у младости достојан окопника Стефана Лазаревића и Милке Ђурђић.

Милован Гајић

„**Г**аја.
Корен је (као што хармонија и налаже) од свега три слова: Гај, Гај Јулије Цезар.
Добро, али може и боље: лепа и древна српска реч - гај.

Од древног дубовог гаја на чијем простору је подигнута наша Гимназија са основом у облику слова Г, остао је закриљен здањем исте, дивовски вишестолетни храст. Моћни неми симбол наше припадности, драги дивовски рођак. И наравно, уз симбол достојанства иде и симбол носиоца достојанства обједињен тројством првосвештеника, учитеља и мудраца.

И то каквог! Качерац. Стасит, мало повијен, карактеристичног лаганог хода са озбиљним лицем и очима у којима се искри осмејак. У закопчаном плавом мантилу ишао је ка свом кабинету бодро као научник који једва чека да се домогне своје лабораторије, али без журбе, јер управо домишља једну одличну идеју.

А тај његов кабинет... Беше то кабинет за биологију какав се ретко среће, а можда и никада више. Са много љубави и стручности опремљен је и одржаван од двоје сјајних природњака: Јелице Костић, иначе инжењера шумарства и наше наставнице биологије из основне школе, и Милована Гајића, нашег професора биологије. Ми смо га звали Гајин кабинет.

Седели смо по троје за лепим пространим кабинетским радним столовима, за којима смо водили белешке са предавања и на којима смо обављали лабораторијске вежбе. О да, користили смо микроскопе и обављали експерименте под изванредним вођством нашег великог ментора чија су сва предавања била антологијска, и по садржини и по начину вештог комбиновања непосредних цртежа и тумачења, дијапозитива, сјајних вербалних илустрација, филмова и, коначно, експеримената. Увек је атмосфера била празнична. А с почетка јуна, крај школске године најављивао нам је загонетни мирис црних липа (*Tilia Platyphyllos*, не би пропустио да нас подсети Гаја) што су цветале испред прозора његовог кабинета.

Крај гимназијског школовања нам нису објавиле *Tiliae Platyphyllos*. Једноставно, матуранти су матуру положили пре него што су оне почеле да цветају. Изашли смо са јаким знањем из биологије, потпуно припремљени за упис и студије на било ком од факултета који су га захтевали - и ми планинци и брђани из сливова Драгобиља, Коловаче, горњег Љига, Топлице и Рибнице, и Качерци, и равничари из љишког потеса. Све нас је као отворену књигу познавао и осећао наш многограмотни, виспрени, духовити и премудри друид, професор Гајић. Епилог. Па ето, сва она војска лекара, стоматолога, фармацеута, ветеринара и агронома, нека ми ненамерно из тог друштва изостављени не замере, јер сви, без разлике, равноправно сведочимо: „Наш Гаја!”

Мира Којић

Ваннаставне активности

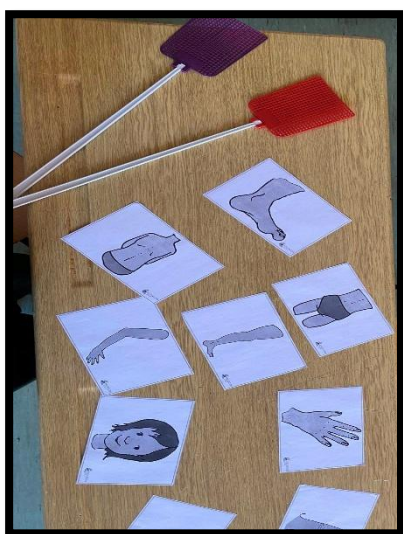
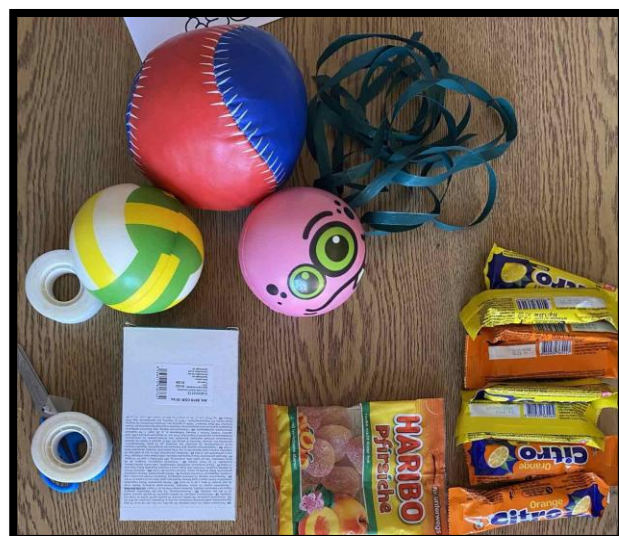
Савиндан

Школска слава у Србији слави се 27. јануара од 1840. године када је то предложио Атанасије Николић, ректор Лицеума Књажевства сербског у Крагујевцу. Тај дан је свечано обележен и у нашој школи. Свечани програм за све присутне припремила је професорка Ана Нерић са својим ученицима.

Учење кроз игру

На састанку Актива страних језика је наставница немачког, Катарина Живковић, одржала мини радионицу са називом „Учење кроз игру“. Радионици су се придружили и наставници српског језика, као и наставница физике наше Школе. Колегиница Данијела Николић Ђорђевић, наставница српског језика, била је представник Основне школе „Сава Керковић“ Љиг. Иако су игре првобитно намењене у настави страних језика, оне се могу применити и у оквиру осталих предмета. Сви смо учили једни од других, лепо се дружили и разменили искуства. Радујемо се следећем семинару.

Вече страних језика

Овог 29. маја, ученици наше школе по десети пут наступили су на Вечери језика у љишкој библиотеци.

Програм је започео химном школе „Српкиња“, у извођењу ученика другог разреда гимназије и професорке музичког, Иване Кнежевић.

Из чувеног мјузикла „Cabaret“ ученици су извели песму „Willkommen“, којом домаћин ноћног клуба Kit Kat Klub, дочекује публику.

„Ми нисмо анђели“ у режији Срђана Драгојевића био је један од најпопуларнијих филмова деведесетих. Наступили су ученици друге и треће године и са много маште и хумора дочарали дух филма који је обележио једну генерацију.

Ученици прве, друге и четврте године извели су сцене инспирисане познатим митом о Парису и Јелени, као и о три богиње

– Хери, Афродити и Атини – чији спор око тога која је најлепша доводи до једне од најпознатијих прича у историји: Тројанског

рата.

У комедији „Тврдица“, Јована Стерије Поповића, главни лик је трговац Кир Јања, јако шкрт човек. Због његове шкртости највише пати његова супруга, којој је пре

венчања Јања обећао леп и раскошан живот, а сада не жели да јој поклони ни нови шешир.

Прича о сестрама Марч – Џо, Мег, Бет и Ејми – које одрастају у сенци рата, али уз много љубави, маште и подршке једна другој, инспирисана је чувеним романом „Мале жене“ Лујзе Меј Олкот, који је писан пре више од једног века. Скеч су извели ученици друге и треће године.

На клавиру се представио ученик Данило Драгичевић који је својим извођењем улепшао тренутке између сцена.

Чаробна прича о доброти, стрпљењу и нади да ће правда на крају победити, инспирисала је генерације деце широм света. Ликови су маћеха, зле сестре, добра вила и, наравно, Пепељуга и принц, а изведена је на немачком језику.

Ученици су припремили драматизацију класичног романа „Алиса у земљи чуда“, са много креативности, трудећи се да дочарају чаробну атмосферу и дух приче која нас подсећа да је машта једна од најмоћнијих снага које имамо.

Прича о Чаробњаку из Оза представља једно необично путовање где Дороти и њени другари – Страшило, Лав и Лимени – траже оно што мисле да им недостаје. Кроз овај пут показују нам да се храброст, мудрост и љубав налазе у сваком од нас, само их понекад треба препознати.

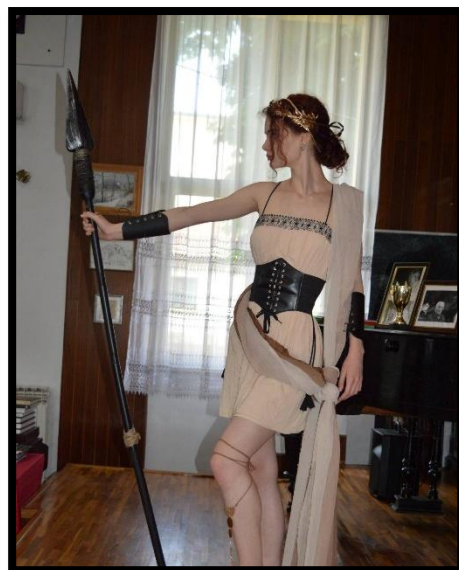
За крај, чули смо традиционалу морнарску

песму из Новог Зеланда – „Wellerman“. Ова песма о морнарима постала је веома популарна широм света због свог заразног ритма и снажног заједничког певања.

Присутни родитељи, грађани, професори и школарци уживали су у лепоти различитих језика, култура и талената наших ученика, а свима су се пригодним речима обратиле библиотекарка Валентина Поповић и директорка школе Биљана Јовановић.

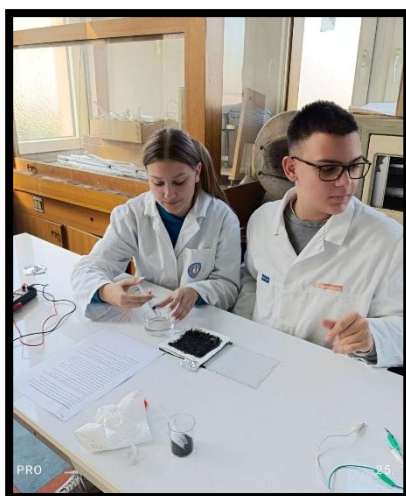
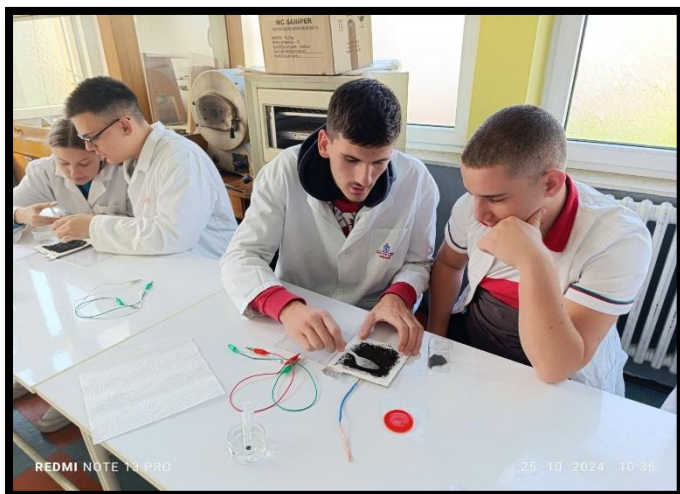
Професоркама које су са ученицима припремиле ово Вече језика припале су захвалнице.

QR код снимка манифестације
Веће језика

Огледни час наших професора

Огледни час на тему Алуминијум-ваздух-батерије одржале су професорке Јелене Тошанић и Драгана Смиљанић. Циљ часа био је да се направе батерије. Након прављења појединачних батерија и мерења напона, састављено је неколико батерија да се упали сат, диода и дигитрон. Резултат је био успешан.

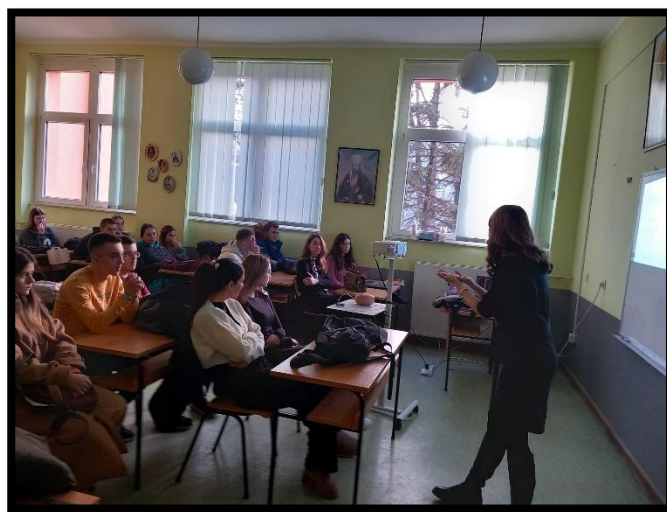

Генеза романа „Проклета авлија“ Иве Андрића

Наставну недељу наша школа је започела угледним часом др Данијеле Николић Ђорђевић, проф. српског језика и књижевности, под називом Генеза романа „Проклета авлија“ Иве Андрића. Била нам је велика част и задовољство да чујемо нешто више о докторском раду наше колегинице, која је била, поносно истичемо, и ђак наше школе.

Ученици IV разреда гимназије и економских техничара имали су прилику да сазнају нешто више о самој методологији научног истраживања. Бавећи се превасходно текстологијом и стављајући акценат, на овом часу, на повезивање тематско-мотивске грађе „Проклетих авлија“ са Гојиним сликама („Двориште лудака“), Данијела је успела да заинтересује ученике који су пажљиво пратили њено излагање, првенствено својим искреним занесеним представљањем свог рада, који иначе захтева дуго и мукотрпно истраживање по архивима.

Овакви часови су веома корисни и добродошли како ученицима тако и нама наставницима. Колегиница Данијела нам је обећала да ће доћи још који пут и ми је држимо за реч.

Садимо лепоту, растемо заједно

Наша акција поводом Дана планете Земље „Садимо лепоту, растемо заједно“ улепшала је кутак у школском дворишту.

Провели смо два прелепа дана на свежем ваздуху, радећи послове који нам нису свакодневни – али управо у томе је чар. Са сваком посађеном биљком, научили смо нешто ново о природи, о тимском раду и о томе колико је лепо када заједно стварамо нешто што остаје. Свако од нас је, на свој начин, научио нешто ново да ради било да је

то садња, копање, заливање, шмирглање, фарбање или само стрпљење и посвећеност.

Ово је прави пример заједништва. Када се удруже руке, воља и осмеси, све је могуће. Поред рада, било је и пуно смеха, доброг дружења и тренутака које ћемо дуго памтити.

Ово искуство нас је подсетило да је лепота свуда око нас, само је треба неговати. Хвала свима који су били део ове приче.

Посебну захвалност дугујемо нашем суграђанину Немањи Јеремићу, који нам је донирао палете за наш пројекат. Такође, једно велико хвала СЗТР „Ивановић“ који су нам дали гуме, за наше саксије.

Заједно смо расли кроз труд, знање, пријатељство и оставили траг који ће тек да процвета.

Ученички парламент

Благодарили школовање душе

Био један храст, у дворишту љишке Гимназије. Државне реалне, потом у дворишту ОШ „Сава Керковић“, од 1984. то је само двориште Гимназије „Лука Спасојевић“, а данас Средње школе „Хиљаду триста каплара“.

Под храстом сам је љубио, певао је сигурно неки ученик, а пре њега храсту се дивио један Песник, Милован Мића Данојлић, три године ђак Државне реалне гимназије, која је постојала од 1945. до 1955. године.

Под храстом су ђаци стварали успомене, маштали о будућности, ту су се осамљивали заљубљени парови, под храстом је било обавезно фотографисање на крају школске године.

Тог храста више нема, а на његовом месту у фебруару је посађен нови храст, који ће бити спона прошлости и будућности.

На инфо табли су подаци о историјату Гимназије, као и подаци о пројекту Благодар, иза којег стоје некадашњи ученици љишких школа, основне и средње: Драган Сајић идејни творац и координатор пројекта, Милијан Мариновић, Матија Сајић, Николија

Паприка, Маријана Неговановић Обрадовић, Сара Паприка, Вујадин Ђурђић, Исидора Рашић и Душан Броћић. Ту је и песма Милована Данојлића о дрвећу. У међувремену, храст је озеленео и право је време за прво представљање пројекта Благодар.

Овог маја, месеца у ком је 1963. основана Гимназија, јавности су се обратили Драган Сајић, Маријана Неговановић Обрадовић, Сара Паприка, а речи захвалности упутила је директорка школе Биљана Јовановић. Ученици школе, Милица Михајиловић, Богдан Марић и Софија Сретеновић извели су пригодан програм посвећен делу књижевника и академика Милована Данојлића (1937-2022), заправо испричали су причу о старом храсту, једном од симбола Љига, а не само школе. И поруке за будућност, са пуно емоција и топлине, што је дирнуло све присутне.

Драган Сајић је казао: „Када посадимо дрво, не мислимо само на данас. Мислимо на децу која ће се ту играти, на ученике који ће тражити хлад под његовом крошњом и на

генерације које ће испод тог дрвета први пут завоleti природу“, додавши „Никад не знамо шта ће за неког значити то дрво“.

Директорка школе, Биљана Јовановић, захвалила је на Благодару, првом дрвету благадараца, рекавши да храст симболизије снагу, заштиту, отпорност, чврстину, симболизује човека и људско тело. И да школа ништа лепше ни боље није могла добити на дар.

Цитат из романа „Ослободиоци и издајници“ за који је Милован Данојлић у јануару 1998. примио НИН-ову награду:

„У напетим пролећним преподневима, која зује као светлосне кошнице, душа се опија чистим значењима, уздиже се до врхунца смислености. Сваки школски предмет достојан је јаче или слабије пажње, свакоме би се цео живот могао посветити. Напор,

уложен у савлађивање градива, учвршћује моје самопоуздање и врло брзо се награђује. Радост, што је духу доноси разумевање узрока ствари и њихових веза, праћена је поносом због добрих оцена које се нижу у дневнику“.

Стихови Милована Данојлића:

„Кад загрлим дрво, кроза ме плине,
Талас милине и топлине,

Која док струји кроз моћно дебло,
Загрева и тело моје озебло.“

И за крај, стих Песника: “Крошња пред ветром душу отвара”, уз напомену да ће неки песник примити књижевну награду „Милован Данојлић“. Награду ће љишка библиотека први пут доделити ове године, 3. јула, на дан рођења Милована Данојлића, по коме носи име од пре неколико месеци.

Радионица – Виралност садржаја креираних помоћу вештачке интелигенције

У Градској библиотеци „Милован Данојлић“ у Љигу, организована је радионица за ученике и професоре наше школе, као и библиотекаре из Уба, Осечине и Лајковца.

Посебно се разговарало о злоупотреби дигиталних алата, зеленим технологијама и одговорности креатора садржаја, као и улози библиотека у развоју медијске и дигиталне писмености.

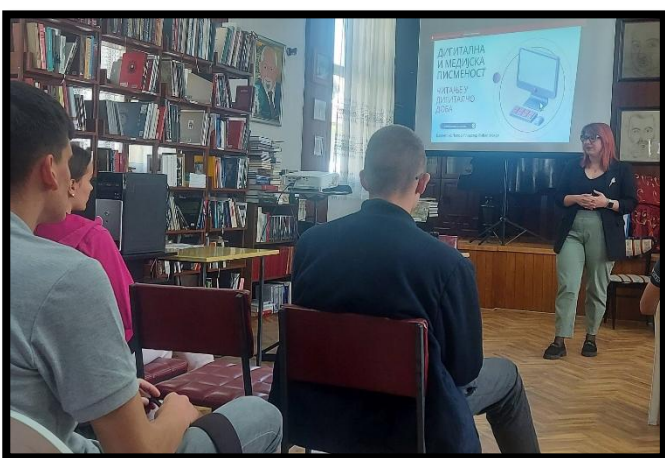
Тема радионице била је виралност садржаја креираних помоћу вештачке интелигенције (AI). Присутни су истраживали шта чини један садржај виралним, како алгоритми утичу на видљивост и ширење информација, али и какви се етички изазови јављају при употреби нових технологија у образовању.

Аутор и реализатор радионице је некадашња ученица наше школе Валентина Поповић, мастер библиотекар.

Радионица – Дигитално писмени-дигитално безбедни

У сарадњи са Градском библиотеком „Милован Данојлић“ у Љигу, ученици наше школе учествовали су у другој радионици у циклусу радионица под називом Дигитална и медијска писменост коју организује библиотекарка Валентина Поповић, бивша ученица наше школе.

У ведрој и забавној атмосфери, вођени младалачким и креативним идејама библиотекара и ученика, подсетили смо се основа дигиталне писмености, нешто више

научили о креативној примени дигиталних алата и критички се осврнули на њих.

Низом радионица, у којима су ученици

активно учествовали, подстицани су на критичко сагледавање садржаја који нам се пласирају посредством медија. Самим тим, један од основних циљева радионице је било подизање свести о заштити података и безбедности у дигиталном окружењу.

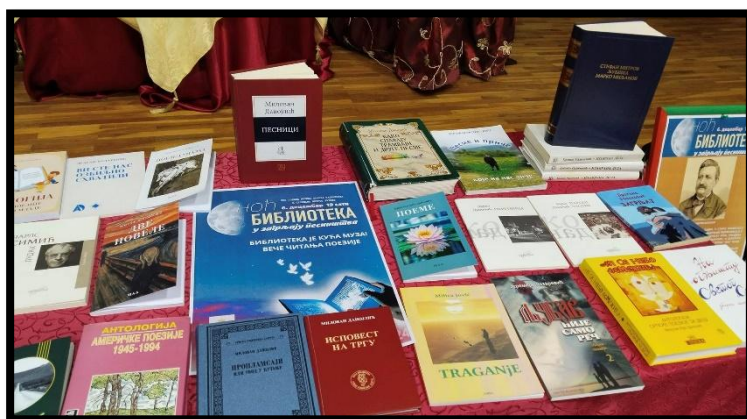

Са нетрпљењем ишчекујемо завршну радионицу, којом ће наши ученици употпунити своје вештине у дигиталној и медијској писмености.

200 година од рођења Бранка Радичевића и Стјепана Митрова Љубише

Ове године обележава се 200 година од рођења Бранка Радичевића и Стјепана Митрова Љубише. Манифестацији у Библиотеци, уприличеној тим поводом, придружили су се и ученици и професори Школе и некадашњи ученици. Говорили су песме Милутина Бојића, Алексе Шантића, Милана Ракића, Бранка В. Радичевића, Десанке Максимовић и своје. Било је и песме, а цртеже српских јунака урадио је Вук Симић.

Песников ход између неба и земље

У среду, на терену наше школе, ученици Средње школе „1300 каплара“ извели су посебан поетски програм под називом „Песников ход између неба и земље“. У нежном сумраку касног поподнева, стихови једног од највећих српских песника оживели су пред публиком, као да је сам Лаза корачао међу нама, са својом тихом тугом, узвишеном речју и неоствареном љубављу.

Ученици су, кроз наизменично казивање поезије и наративе, исплели причу о животу песника који је, како су сами рекли, „везивао стихове за небо, а ногама стајао у блату стварности“. Посебан акценат био је на његовој младалачкој залуђености лепотом, његовој образованости, преводилачком умећу, али и на трагичној љубави према Ленки Дунђерски, која је инспирисала неке од његових најлепших стихова.

Публика је имала прилику да чује песме „На Дунаву“, „Сан“, „Међу јавом и међ' сном“, „На

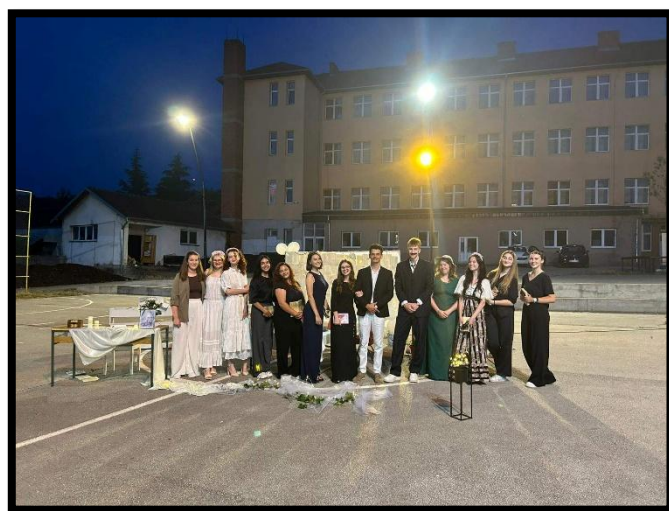
поносној лађи“, „Волимо се“, „Госпођици Ленки Дунђерској у споменицу“, као и кулминацију вечери, антологијску „Santa Maria della Salute“.

Све ово било је праћено музиком. Ученица наше школе свирала је клавир и својом свирком додала програму посебну емотивну дубину. Њене тихе, али продорне мелодије на клавиру подржале су реч, отвориле простор за тишину, осећај, и унутрашње разумевање Лазине поезије.

Сценски наступ, костими, гласови ученика, као и избор песама, створили су утисак да смо сви заједно, макар на кратко, били сведоци нечег што превазилази обичан школски програм, били смо део поезије саме.

Свака реч, сваки уздах, сваки тон, одзвањао је простором као опомена и као дар: да се лепота тражи, да се љубав памти, и да поезија никада не умире.

Милица Михајловић, 3/5

Најбољи матуранти

Они су засијали најјаче. Они су доказ да се залагање исплати, да се снови могу остварити када их прати рад и одговорност. Много су више од својих оцена. Њих красе радозналост, упорност и скромност. Нису увек бирали лакши пут, али су увек бирали исправан пут.

У свакој генерацији постоје ученици који нас подсетиће зашто волимо свој позив, који нас инспиришу да будемо још бољи. Ово су баш они...

Јасмина Ђукнић (ћак генерације)- „ Годиома слушама да је средња школа један од најлепших периода у човековом животу. Ових дана сам управо завршила средњу школу. Поред општег образовања које сам стекла у гимназији, изградила сам свој непоколебљиви карактер и употпунила своју личност. Средњошколске околности подстакле су ме да докажем да се упорнишћу и залагањем недостижне ствари могу направити могућим и учиниле су да одрастем у способно и разумно биће. Добре резултате није тешко низати, а у будућности бих волела да будем срећна, добар човек и успешна у свом послу.”

Маја Максимовић (ученица гимназије која је завршила школовање са просеком 5,00) - „Четири године у средњој школи су протекле брже него што сам могла да замислим. Било је ту много и лепих, и ружних тренутака, дружења, учења и одрастања. Сада, када је све завршено, налазим се на раскршћу размишљајући о томе шта даље. Са једне стране радујем се новом поглављу у животу, али са друге стране још нисам сигурна којим путем желим да кренем. Ипак, верујем да ће време донети све одговоре и усмерити ме на прави пут.”

Селена Јочевих (ученица смера економски техничар која је завршила школовање са просеком 5,00)-„Као матуранткиња образовног профила економски техничар, поносна сам на знање и вештине које сам стекла током четворогодишњег школовања. Овај смер сам уписала јер ме је одувек занимала организација пословања, финансије и начини на које економија утуче на свакодневни живот. Током школовања посебно сам уживала у стручним предметима, пракси и раду са професорима који су нас несебично подржавали и усмеравали. Сигурна сам да ће темељ који сам стекла бити чврст ослоњу сваком будућем кораку и мотивација да наставим образовање у сличном правцу.”

Филип Рајичић (најбољи ученик смера бравар - заваривач) - „Бити најбољи у одељењу није тешко. Потребно је пратити предавања, а на пракси учити што више од мајстора. Доста сам научио о овоме послу, али је потребно да се још усавршавам како бих био један од водећих мајстора у своме послу. Три године су брзо прошле и сада су испред мене нови изазови.”

Матуранти

Гимназија

проф. Урош Тошанић

Још једна генерација матураната гимназије затвара једно важно поглавље свог живота. Иза њих су године труда, учења, пријатељстава и незаборавних тренутака које ће заувек носити са собом. Пред њима су нови изазови, студирање, послови и снови које ће тек остварити. Поносни смо на њих и желимо им много успеха на свим путевима који их чекају.

Јована Павловић

Калина Обрадовић

Маја Максимовић

Милица Павловић

Андријана Нерић

Милица Јаковљевић

Вукашин Фатић

Јасмина Ћукнић

Анђела Младеновић

Ана Симић

Александра Лазаревић

Милица Средојевић

Јелисавета Марковић

Маша Марковић

Јана Остојић

Невена Каргановић

Михаило Велимировић

Богдан Вићентијевић

Милица Тришић

Економски техничар

проф. Бранко Ранисављевић

Током школовања савладали су основе економије, рачуноводства и предузетништва, научили да размишљају практично и да се сналазе у пословном свету. Сада је време да своје знање претворе у успех. Где год да их пут одведе, желимо им да храбро корачају напред и остваре своје циљеве.

Селена Јочевећ

Кристина Савић

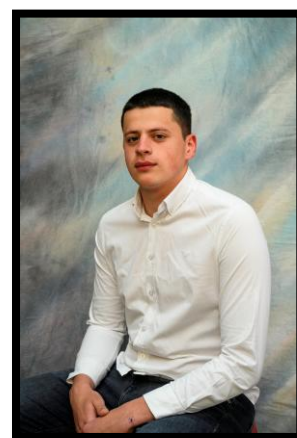
Лука Симић

Вања Аћимовић

Алекса Стевановић

Марко Марковић

Михаило Лазић

Милош Павловић

Миливоје Патрић

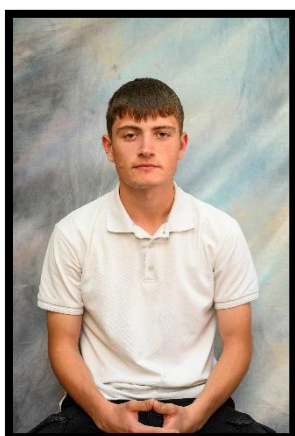
Михајло Недић

Војимир Апостолвић

Стефан Ђајић

Александар Пантелић

Милица Радовановић

Јована Јаћимовић

Ђорђе Сајић

Теодора Радојичић

Тина Максимовић

Анђела Павловић

Николина Живојиновић

Ана Ускоковић

Катарина Кустурић

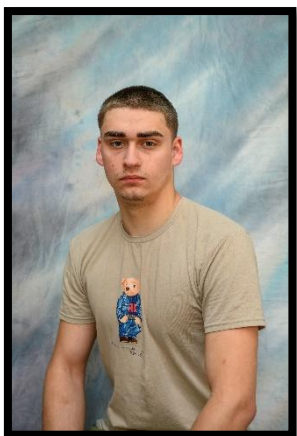
Сара Милетић

Бравар - заваривач

проф. Драгана Лазих

Ова генерација бравара-заваривача је научила да су знање, вештина и вредан рад кључ успеха. Током школовања савладали су занат који је темељ многих индустрија, спремни да својим рукама стварају и граде. Пред њима су нове прилике у свету рада и даље усавршавање, а где год да буду, верујемо да ће показати шта значи бити прави мајстор. Срећно!

Иван Павловић

Ненад Петровић

Никола Ђорђевић

Милош Милошевић

Филип Јевтић

Стефан Маринковић

Ана Јовановић

Марко Миловановић

Ђорђе Радовановић

Андреј Србљановић

Огњен Танасијевић

Филип Којић

Ђорђе Вукашиновић

Филип Рајичић

Милош Милошевић

Ђорђе Лазић

Александар Јовановић

Милан Добросављевић

Александар Томић

Кристина Јанковић

Матура

Гимназија

Економски техничар

Бравар - заваривач

Колектив

Такмичења

Окружно такмичење у пливању

Ученик наше школе ТЕОДОР СИМИЋ, гимназијалац, освојио је треће место на Окружном школском првенству у пливању, стил краул, у конкуренцији ученика ваљевских школа. Првенство је организовано у Петници.

Честитамо Теодору!

Првакиња наше музичке сцене

Протеклу 2024. годину обележио је још један успех наших ученика. Анђелка Јелић, ученица првог разреда гимназије, која похађа и Музичку школу „Марко Тајчевић“ у Лазаревцу, освојила је прво место на школском такмичењу „Александар Обрадовић“ у категорији соло певања.

Много успеха, освојених награда и медаља желимо Анђелки, као и осталим ученицима наше школе, и у 2025. години!

Пословни изазов – ТикТок налог

Регионално такмичење средњих школа из предузетништва „Пословни изазов“, одржано у Чачку, окупило је 140 ученика из 36 средњих школа, распоређених у 24 тима. Радили су на истом задатку – креирању едукативног ТикТок налога и тема којима би подстакли своје вршњаке да другачије сагледају коришћење ове платформе. У раду су им помогли ментори из @univerzitet_metropolitan и @jaalumniserbia.

Нашу школу су представљале Јана Јовичић, први разред гимназије, Љубица Каргановић и Кристина Спасојевић, обе други разред гимназије. Распоређене у различите тимове, вредно су радиле и смишљале одговоре на задату тему.

Прво место освојио је ТИМ 9 чији је ТикТок налог посвећен подизању свести о тинејџ трудноћи и пружању практичних савета младим трудницама.

Сребрном бојом засијао је ТИМ 16 који ће креирати едукативне клипове који би приближили младе неком месту где би они хтели да наставе школовање.

На постоље за треће место попео се ТИМ 10 који ће на свом ТикТок налогу креирати едукативни садржај фокусирајући се на културу и културну баштину Моравичког округа.

Песниче, народа мог

Општинска смотре рецитатора

У Градској библиотеци „Милован Данојлић“, одржана је 24. априла Општинска смотра рецитатора „Песниче, народа мог“. Једина установа културе у Љигу, која је пре неколико месеци добила име књижевника и академика Милована Данојлића, први пут је ово такмичење организовала 1996. године, када

је библиотека добила нови простор.

Тридесети пут надметали су се у рецитовању ученици обе основне школе, из Љига и Белановице (млађи и средњи узраст), и ученици наше Средње школе „Хиљаду триста каплара“ (старији узраст).

Најбоље рецитаторе Љига бирао је жири у саставу: Саша Николић, проф. разредне наставе, Ана Гошњић, проф. разредне наставе и Катарина Живковић, проф. немачког језика, као председник жирија.

На Окружну смотру, 28. априла у Културном центру у Мионици, пласирали су се ученици наше школе: Маша Томовић, ученица I разреда, Вук Симић, такође ученик I разреда,

Софија Сретеновић, ученица II разреда и Јована Павловић, ученица IV разреда.

Да поменемо и основце који ће ићи у Мионицу. Млађи узраст: Теодор Дудуј, I разред, Данило Мијаиловић, I разред, Ленка Нерић, II разред, Николина Марић, IV разред и Софија Радивојевић, IV разред.

Средњи узраст: Теона Маша Урошевић, V разред, Данило Стефановић, VI разред, Николина Марковић, VI разред, Софија Бушић, VII разред и Анђелка Кулизић, VII разред.

Свима желимо пуно успеха у Мионици и да неко од њих избори пласман на Републичку смотру у Десанкином Ваљеву у мају.

Окружна смотра рецитатора

У Културном центру Мионица већ традиционално се одржава Окружна смотра рецитатора „Песниче, народа мог“. У вештини казивања поезије надметали су се и ученици наше школе у конкуренцији учесника из целог Колубарског округа. Лепотом израза и емоцијом издвојила се ученица наше школе, Софија Сретеновић, и заузела треће место у категорији старијег узраста. Поносни смо на све рецитаторе који су представљали нашу школу на смотри рецитатора, а посебно на Софију – музу лепе речи која нас покреће да уживамо у поезији!

Софија, гимназијалка из другог разреда, говорила је песму „После љубави“, Мирослава Антића. Њен ментор је проф. Ана Нерић.

Прво место заузео је Вук Стевановић, Средња музичка школа „Живорад Грбић“, а друго Вук Јаковљевић, Пољопривредна школа Ваљево.

Председник жирија био је Мирослав Трифуновић, позоришни редитељ из Мионице.

Регионално такмичење ученичких компанија

У Крагујевцу, 27. марта у BIG Fashion centru, одржано је регионално такмичење ученичких компанија југозападне Србије. Међу 17 ученичких компанија које су претходних месеци вредно радиле на развијању својих производа, жири је донео одлуку да три екипе иду директно на државно такмичење у мају: чланови екипе BioNestora из Гимназије „Јездимир Ловић Сјеница“, који су направили жвакаће гуме од природних састојака; компаније Spark@spark_priboj из Машинско-електротехничке школе у Прибоју, који су осмислили програм намењен будућим мамама; LinStop@lin. Средње школе Хиљаду триста каплара из Љига. Предузетнички тим

наше школе производи природну козметику за кућне љубимце, која помаже у одржавању густине длаке и штити од инсеката и бува.

Честитке нашим ученицима из 34 Јелени Јевтић, Анити Павловић, Невени Јочевић и Матији Маринковићу и професорки Катарини Марковић!

Такмичење је реализовала организација Достигнућа младих у Србији, уз сарадњу и финансијску подршку CR fondacije, UniCredit fondacije, компаније BIG CEE и Министарства просвете.

Национално такмичење ученичких компанија

Наша ученичка компанија „Лин Стоп“ са великим узбуђењем је кренула на Национално такмичење. Ученици Јелена Јевтић, Матија Маринковић, Анита Павловић и Невена Јочевић, су у пратњи професорке Катарине Марковић, по други пут улазе у „арену предузетништва“. Велику подршку дала им је бизнис менторка Наташа Домазетовић из НЦР компаније из Београда. Осмеси у покрету, идеје у размени, инспирација на сваком кораку – тако би се могао описати први дан Националног такмичења ученичких компанија! Кроз тим билдинг по граду, округле столове са стручњацима из @ncrvoyix и @ncratleos, и посету компанији @lifeatnordeus, ученици су имали прилику да разговарају са људима из индустрије, чују како изгледа рад у успешним тимовима и закораче у свет иновација.

Други дан, Сајам ученичких компанија на [@beoshoppingcentar](#) био је истинско прослављање младих, предузетништва и тимског духа. На штандовима – иновација и

ентузијазам. Двадесет тимова је представило своје пословање пред неколико група жирија и посетиоцима сајма.

Трећи дан, свечана церемонија доделе награда на Националном такмичењу ученичких компанија сваке године је наш централни догађај — али ове године је била и много више од тога. Достигнућа младих у Србији славе 20 година постојања, а с нама славе и сви они који су нас градили својим временом, знањем и вером у младе људе у нашој земљи. Када говоримо о 20 година Достигнућа младих, говоримо и о људима који су градили нашу причу — не само као подршка, већ као ослонац, покретач и компас.

На Националном такмичењу ученичких компанија, @menadzersam i [@jaalumniserbia](#) препознали су ученике који су показали иницијативу, зрелост, одговорност и тимски дух — особине које не носе сви, али које чине праве лидере. Ови ученици ће имати прилику да учествују у програму „Менаџер САМ на дан“, који организујемо у сарадњи са Српском асоцијацијом менаџера. Један дан провешће уз менаџере водећих српских компанија, посматрајући како изгледа доношење одлука, комуникација у тиму, вођење процеса и – вођење људи. Јер лидери се не рађају готови. Они расту – када им дамо простор, поверење и искуство. Наша ученица, Невена Јочевић је изабрана у првих 5 младих лидера.

Путовања и посете

Екскурзија – Охрид – Скопље

Охрид је био често одредиште љишких гимназијалаца и ђака каплара. Забележено је да су још ученици треће генерације Гимназије били у Охриду у октобру 1968. године.

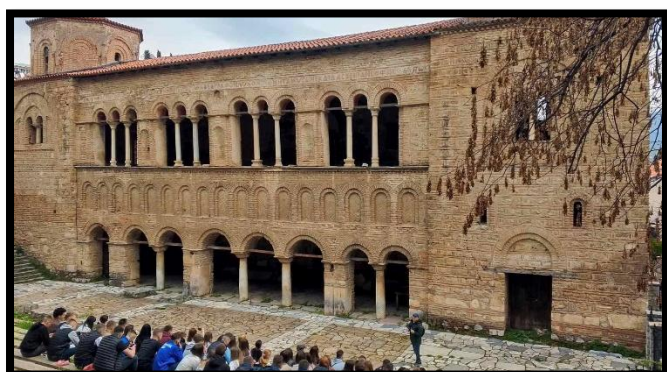
Априла 2025, ученици школе посетили су Охрид, у ком се налази 365 цркава. Овај град који се сматра центром словенске писмености и духовности, од 1980. године налази се на UNESCO листи светске културне баштине, због просветитељске делатности ученика словенске браће, Ћирила и Методија, Светог Наума и Светог Климента. Ђаци и професори посетили су цркву Светог Јована Богослова из 13. века, манастир Светог Пантелејмона, цркву Свете Софије из 11. века и манастир Свети Наум, крајолик надреалне лепоте, чији су становници пауни. „Биљана платно белеше“, позната је песма, те смо посетили и Биљанине изворе.

Није занемарљиво ни римско наслеђе овог града на обали једног од већих језера у Европи.

У главном граду Северне Македоније, Скопљу, посетили су Скопску тврђаву, Душанов мост, Музеј борбе за независност, Даут пашин хамам из 15. века, Археолошки музеј, Трг Македонија са спомеником Александру Македонском.

П.С. У Скопље у септембру 1914. дошли су из свих крајева Србије и из иностранства, младићи, нешто старији од наших ђака, који су у историју ушли као 1300 каплара. Двојица су била из наше општине, из Славковице, Светозар Дика Нешић и Драгомир Урошевић. И они су, када је одређено да крену на фронт средином новембра, корачали Душановим каменим мостом.

БЕЧ – ЦАРСКИ ГРАД

Одабрали смо да мини-одмор проведемо у Бечу, граду музеја и валцера, некадашњој престоници Хабсбуршког царства, са чувеним грађевинама (Опера, дворец Хофбург, Парламент, најлепша бечка црква Вотив, катедрала Св. Стефан, Градска већница, Универзитет...). Беч је чувен и по Штаусу, Бетовену и Моцарту, а има и најлепшу улицу на свету - Рингштрасе. Палата Шенбрун и галерија Белведере (Горњи Белведере, Доњи Белведере и Зимски замак принца Еугена) такође привлаче пажњу туриста из целог света.

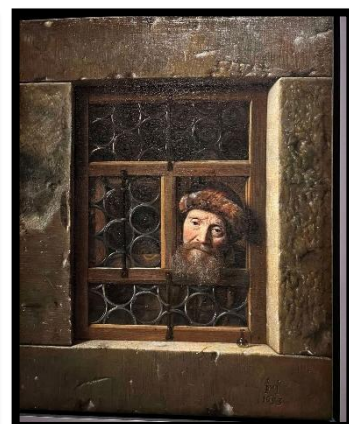

Стари градић Мелк је на ушћу истоимене реке у Дунав. Њим доминира бенедиктински манастир. Изглед и дух града, старе кућице и калдрме, радње и ресторанчићи, враћају нас пар векова уназад.

Задивљујуће су изложбе руско-француског сликара јеврејског порекла Марка Шагала у бечком музеју Албертина и Рембрантових радова у КНМ музеју.

Дворац Шенбрун ("лепи бунар") је један од најважнијих споменика културе у главном граду Аустрије. Био је летња резиденција Хабзбурга још од доба царице Марије Терезије. Палата импресионира својом величином, раскоши, баштом и божићним вашаром који се одржава испред здања. Јелка се сваке године доноси са Алпа.

Чули смо и трагичну љубавну причу царице Елизабете (познате по надимку Сиси) и њеног супруга, аустроугарског цара Франца Јозефа. Сиси је доста путовала, а сачуване су и њене песме.

НУЉ путевима културе и уметности/драгуљи Бугарске

Најпре смо посетили ВЕЛИКО ТРНОВО, град веома значајан за историју и културу Бугарске, где смо обишли знаменитости Царевог града, са средњовековном тврђавом, палатама бугарских царева и патријаршијском катедралом, музеј - цркву Светих четрдесет мученика, у ком су чуване мошти Светог Саве, а која је обновљена и постала музеј духовности.

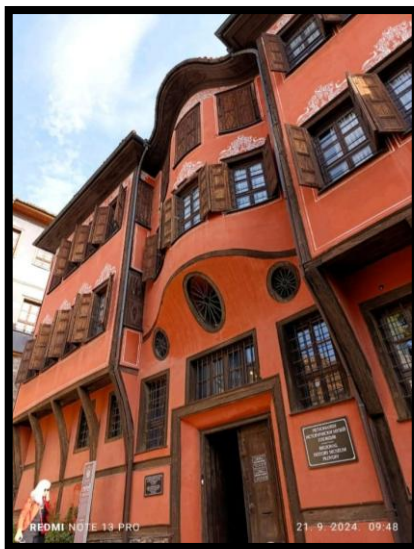

У близини Великог Трнова је живописно село АРБАНАСИ, где је време одавно стало, са кућама високих камених зидова и црквама и манастирима из периода од 16. до 18. века.

У ПЛОВДИВУ, Европској престоници културе за 2019. годину, једном од најстаријих градова Европе, који се налази на обалама реке Марице, видели смо вешто укомпонован спој антике у савремену структуру града. Град старији од Рима и Атине има шта да понуди свету, и из периода Рима, античке Грчке и византијског периода.

Главни град СОФИЈА, са различитим називима у 7.000 година дугој историји, постала је и остала град „мудрост“, а име је добила по цркви Свете Софије. Знаменитости су и Храм Александра Невског, црква св. Ђорђа, Црква Свете Недеље са моштима краља Милутина, Собрање, Председничка палата.

За крај, посетили смо РИЛСКИ МАНАСТИР, највећи православни манастир у Бугарској, који је од 1983. под заштитом УНЕСКО, где се у цркви Пресвете Богородице чувају мошти Светог Јована Рилског.

Прича из Баната

Била је врућина и било је физички напорно, али је имало и шта да се види и доживи.

Најпре са водичем обиђосмо знаменитости Вршца (барокна палата Владичански двор; православна црква посвећена Св. Николи; неоготичка црква Св. Герхарда; Магистрат; кућа Јована Стерије Поповића...). У Јасенову видесмо слапове реке Караш и прелепу плажу Гат где се расхлађује и купа локално становништво; у Белој Цркви, „Војвођанској Венецији“, како је зову, ручасмо с погледом на велико градско језеро, једно од 7, чистих и лепо уређених које због својих карактеристика зову Бисерном огрлицом Баната.

На крају смо присуствовали „Белоцркванском карневалу“ који има традицију дугу преко 150 година.

Пратили смо поворку са експонатима који се месецима унапред праве баш за ову прилику; ту су и мажореткиње, као и учесници из свих карневалских градова Србије и иностранства, а по завршетку поворке био је ватромет...

Увек је лепо бити заједно, откривајући нове градове, стазе и богазе!

Позориште

Први пут мушкарац у улози Живке министарке

Дана, 22. 11. у позоришту Бошко Буха (тј. Установи културе Вук Караџић) одгледали смо представу Госпођа министарка у режији Татјане Мандић Ригонат. Другачија је од многих других поставки, првенствено због тога што све улоге играју мушкарци, што је било веома интригантна и интересантна. У улози Живке министарке маестралан је био Горан Јевтић.

Ученици су били под снажним утисцима које су размењивали и током повратка из позоришта, а били, итекако, мотивисани да на часовима српског језика говоре о паралели између књижевне и позоришне уметности (Нушићева Госпођа министарка се налази у средњошколској обавезној лектури), што је вишеструка корист за све учеснике наставног процеса.

Тај први хладан и снеговит овогодишњи новембарски дан донео је, како ученици сами рекоше, топлину, смех и радост у њихова срца!

Наша позоришна сезона

Па цео свет је позорница
где људи сви и жене глуме;
Свак се појави ту и оде; и одглуми
У свом животу многе улоге
Кроз седам чинова: прво као дете
Што плаче и гуче дадиљи у крилу;
Потом, ко ђачић плачљив, што са торбом,
Светла јутарња лица, пузећи ко пуж,
Нерадо школи иде; па ко љубавник
Што уздише ко оцак уз баладу тужну,
О већи своје драге; па ко војник
Што пун чудних псовки, с брадом као
пантер,
На част љубоморан и на свађу брз,
Мехурић славе тражи испред саме
Чељусти топа ; па ко пупав судац,
Стомака пуног масних петлова,
Што оштра ока, а прописне браде,
Пун отрцаних примера и сетенца,
Улогу своју игра. У доба шесто
У папучама је лутак пресамићен
С наочарима на на носу, с кесом уза се,
На листовима му смршалим ландарају
Бестрага широке чакшире, а глас
Некада мушки , а сад писка дечја
Пијуче и звижди. А последњи чин ,
Ко конач те чудне историје бурне,
Друго је детињстава, сушти заборав,
Без зуба, без вида, без укуса, без ичег.

Вилијам Шекспир

- „Сирано“, ЈДП

- „64“, Атеље 212

- „Скупљачи перја“, СНП

- „Плућа“, Мадленианум

- „Госпођа министарка“, Бошко Буха

Сајам књига

У среду, 23. октобра, посетили смо 67. Сајам књига, на ком је земља почасни гост Куба. "Рекли сте да литератури дугујемо готово све што јесмо и што смо били. Ако књиге нестану, историја ће нестати, нестаће и људски род. Сигурна сам да сте у праву. Књиге нису само произвољни збир наших снова и нашег сећања. Оне нам такође дају образац наше духовне контемплације. Неки људи мисле да је читање само вид бекства: бекство из "стварног" свакодневног света у имагинарни свет, свет књига. Књиге су много више. Оне су начин да будемо човечнији."

Сузан Сонтаг, Писмо Борхесу

Препоруке

Мала библиотека читања

У овом тексту предлагемо вам различите наслове, класике, трилере, манге... Не тражите изговоре, увек је право време за књигу!

1. „Перси Џексон и богови Олимпа”, Рик Риордан

Перси открива да је полубог и креће у узбудљиве авантуре, пуне грчке митологије, хумора и пријатељстава. Ово дело је за све оне који воле акцију, митска бића и главног јунака који није у свему савршен.

2. „Моја бака вам се извињава”, Фредерик Бакман

У овој књизи Бакман спаја бајковити свет дечије маште са стварним животним проблемима. Уз смех и сузе, књига нас учи о љубави и храбрости.

3. „Медведград”, Фредерик Бакман

У малом граду оптерећеном хокејом, један догађај мења све. Ово је прича о притиску, лојалности, предрасудама и борби за истину.

4. „Крадљивица књига”, Маркус Зусак

Мала Лизел проналази утеху у књигама у најмрачнијим временима нацистичке Немачке.

5. „Убити птицу ругалицу”, Харпер Ли

Кроз дечије очи мале Скаут упознајемо неправду и расизам на америчком југу. Књига ће вас натерати да размишљате о правди, храбрости и одрастању.

6. „Шаптач”, Донато Каризи

Напета и мрачна прича о тиму истражитеља који покушава да реши случај несталих девојчица.

Ако волите да читате манге, предлагемо вам следеће наслове.

1. „Напад титана”, Хајиме Исајама

Свет у коме човечанство покушава да преживи унутар зидова, бежећи од џиновских титана.

2. „Наруто”, Масаши Кишимото

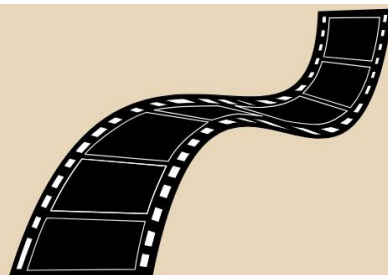
Прича о дечаку нинџи који сања да постане најјачи и најцењенији у свом селу. Књига комбинује борилачке вештине, хумор и садржи снажну причу о упорности, прихватању и одговорности.

Средњошколци

Из нашег часописа на немачком језику

Filme

Kriegsfilme

Der zweite Weltkrieg hat große Eindrücke in der Filmindustrie gemacht. Viele Regisseure haben sich mit dieser Thematik befasst und dem Publikum den wichtigste Zeitweile in der Geschichte dargestellt. Hier sind unsere Empfehlungen:

DER VORLESER

Der Film erzählt die Geschichte von Michael Berg, einem deutschen Anwalt, der 1958 als 15-Jähriger eine Beziehung mit der älteren Hanna Schmitz hatte. Eines Tages verschwindet Hanna plötzlich. Nach ein paar Jahren trifft Michael sie wieder – als Angeklagte in einem Prozess wegen der Kriegsverbrechen. Sie war früher Aufseherin in einem Konzentrationslager. Michael merkt, dass Hanna ein persönliches Geheimnis hat, das sie schlimmer findet als ihre nazistische Vergangenheit.

DER JUNGE IM GESTREIFTEN PYJAMA

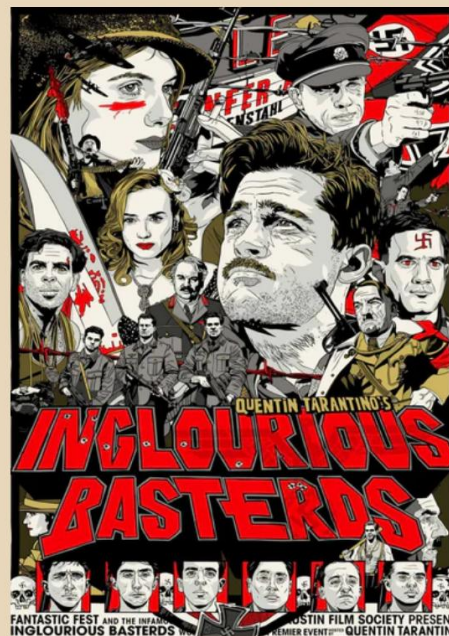
Der 8-jährige Bruno, Sohn eines SS-Offiziers, zieht mit seiner Familie in die Nähe eines Konzentrationslagers. Beim Spielen entdeckt er einen Jungen namens Shmuel hinter einem Zaun – die beiden freunden sich an. Bruno versteht nicht, was das Lager wirklich ist. Am Ende schleicht er sich hinein, um Shmuel zu helfen. Eine tief berührende und emotive Handlung – ein Symbol der echten Freundschaft und Liebe.

INGLOURIOUS BASTERDS

Der Film Inglourious Basterds spielt im Zweiten Weltkrieg in Frankreich. Eine Gruppe amerikanischer Soldaten, die „Basterds“, kämpft gegen die Nazis. Ihr Chef heißt Aldo Raine. Die Soldaten greifen deutsche Soldaten an und wollen Angst verbreiten.

Zur gleichen Zeit lebt eine junge Frau namens Shosanna in Paris. Sie ist Jüdin. Ihre Familie wurde von einem Nazi-Offizier, Hans Landa, getötet. Jetzt will Shosanna Rache. Sie hat ein Kino. Dort soll ein großer Nazi-Film gezeigt werden. Viele wichtige Nazis, auch Hitler, kommen zur Premiere.

Die Basterds und Shosanna haben denselben Plan: Sie wollen die Nazis im Kino töten. Der Film zeigt eine andere Geschichte vom Ende des Krieges – spannend, brutal und sehr besonders.

ИНТЕРВЈУ: Злата Коцић

Да ли можете да нам кажете нешто више о својој биографији, детињству и наградама које сте добили за своје стваралаштво?

Жељево, Сврљиг, Књажевац, Београд – то је моја путања. С амплитудама до тачака књижевних наступа, да споменем најудаљеније: Москву, Вороњеж, Саратов, Хелсинки, Јуваскилу, Минск, Тбилиси, Батуми, Сет, Париз, Сиди Бу Саид...

Радо бих о детињству – у овим годинама, склони смо носталгичном подсећању. Али требало би укратко, а већ и сам прадеда мој, Светозар, Тоза, заслужује роман. Строг, а и благ, праведан, мудар: ауторитет самим собом. Још и по узору на пчеле, о којима су бринули деда Милољуб и бака Босиљка – били смо велика, радна, сложна заједница, непрекидно и неуморно у пословима, с предахом око поднева, и о празнику. Мимо свега што се подразумева, гајили смо не само лан него и свилене бубе, ткало се у кући ланено и свилено платно, па кројило, шило, везло; крај реке, сврљишког Тимока, правили смо и пекли циглу; касније, по налогу, „за опште добро“, чак и дуван пестовали, иначе сви одреда непушачи. Говорим у множини, јер је у свему томе увек било посла и за нас, децу. Уједно и забаве, и те какве поуке! Нека и нисмо тога били свесни, али ужа и шири околина у детињству прва су и права животна галерија ликова. Капитално искуство, које вас обликује на сваки начин, од етичког до естетског. Подробније – у мојим књигама поетске прозе: *Полої* и *Чаура-аура-ура*.

А књижевне награде – да, лепа су то и важна признања, увек везана за дело претходника: подстицајна и обавезујућа. Свака ми је била изненађење, неочекивана радост, веома сам захвална свим колегама по перу, који су на тај начин подржали мој занос и труд.

Да ли сте имали прилику да долазите у наше крајеве? Да ли сте можда познавали песника Милована Данојлића?

У Љиг смо свраћали на пропутавању за Требиње и море, а прошлог лета у Бањи Врујци опорављала сам сломљену руку. У Ваљево, у Лелић, у Ћелије – с љубављу, а сад и у Ивановце. За Милована Данојлића везују ме лепа сећања. Његове књиге с посветама, и датумима, помажу да реконструишем: године 1982, 23. септембра, у посети њему и Сањи, на Вождовцу, с одушевљењем сам говорила о његовој књизи *Змијин свлак*, и, пошто не волим словне грешке, оставила свој примерак те књиге с исправкама. Заузврат, добих пет других његових књига, и поезије и прозе! А већ наредне године се појавило и друго издање *Свлака*, и ево тадашње нове Мићине посвете: «Злати Коцић, која је нашла неколико погрешака у првом издању, захвално и пријатељски, Милован Данојлић, Београд, на Ускрс 1983.» Ето како ситнице с временом на дирљив начин престају да буду ситнице.

Ивановци су завичај нашег песника и он је често говорио и писао о свом детињству на селу. У Вашој поезији су чести стихови о завичају, обредима и обичајима. Колико су песници кроз поезију повезани са културом и традицијом?

Завичај као прво спознајно језгро и еликсир љубави; обреди, обичаји као чувари дубоког смисла – то јесте драгоцен одскочна даска, као и свака традиција, на то и ја указујем као на основу и полазиште, с великом захвалношћу. Али чиним то, по природи ствари, у поетској прози, споменула сам две књиге, придружује им се и књига *Просјори душе* – увек с неупоредиво ширег гледишта, покушавајући да, кроз појединачно и лично, одгонетам опште и универзално. Поезија је резултат, исход. Песника по правилу интересују основна питања о човеку и свету, поезија залази у микро свет не би ли појмила, уловила, принципе на којима почива макро свет. Песничка реч је, и по хоризонтални и по вертикали, сублимна, стожерна. Њено је да буде првотна, да се сопственим набојем отискује у високу игру налик игри слободних елемената у космосу. Поезија на свој јединствени начин упија свет и обнавља га преображавајући човекову душу, неодвојива од културе јер је и сама њен плод и њен носилац. Она се одавно и заувек прихватила најсуптилнијих питања у сферама духа и њен говор је пре свега говор симбола у префињеном исијавању значења, онако некако како кристал емитује преливе светлосних боја. То ме занима и побуђује: сфера духа, звучно-смисаона опализација као стваралачки принцип.

Пре неколико дана, окупили смо се у част Милована Данојлића, код светиње коју је подигао. Да ли можете да нам пренесете свој утисак о том дану и празнику?

Утисак? Много више од утиска: тај дан био је по свему заиста празничан, подарио ми је посебно стање духа, које ме не напушта! Литургија у црквици која је плод труда и порива душе драгог ми песника, људи које видим први пут али као да се знамо одувек, озарена лица, осунчано зеленило. Неосетно и најприродније сам се улила у тај склад, мир, у то заједништво, ту једноставност и присност општења. Све то као да је учинило да, не потиснувши свест о песниковом одласку, имамо осећај да је он ту, жив. Више од тога: као да се и његово радовање нама слило у неко наше стање тихе радости, благодатне милине. Враћала сам се пуног срца. Ево прве захвалности коју сам упутила оцу Светолику: Диван скуп. Тако душевно, топло, људски присно, лагодно. Литургијско. Сунчано: изнутра сунчано!

У чему сте пронашли инспирацију за писање?

У – животу, ако ћу најкраће, а да не погрешим. Живот нам даје све. Није ли све око нас и у нама чудо. Свакодневно, даноноћно чудо! У свему што већ и као деца гутамо очима и ушима крију се питања, загонетни лавиринти. Сва створења, све створено. Људи, простор, време. Биљке, животиње, природне појаве... Земља, Сунце, Месец, звезде, небо, облаци! Киша, гром... Зашто набрајам? Зато што смо све то покушавали и ми, деца, да начинимо, својим рукама. Поред наше куће текао је поток, иза куће били су пчелињак, окружен раскошним цвећњак, велика башта, препуни воћњак, а иза њега била је нагла, дубока па и опасна стрмина, коју је требало пребродити и успентрати се на наспрамну страну урвине: тамо нас је чекала бела земља – необично податна глина: све набројано покушавали смо да од ње својим рукама начинимо. Обликовати, именовати. Ето о томе је реч. О стваралачком принципу који нам је усађен.

Да ли сте наклоност ка писању имали још од детињства или се то интересовање родило у средњошколским данима?

Наклоност, добро кажете. Срећа је кад рано откријете шта вас највише привлачи. Кад препознате дарове које сте добили, а свако од нас је нечим обдарен. И животних задатака имамо много, али није ли најбоље да што пре препознамо у себи тај основни дар, од тога зависи колико ћемо га развити, да ли ћемо се осећати испуњенима. Ја сам захвална Богу за све, а посебно за то што сам се некако одмах нашла на својој тачки. Са четири године, сама сам научила слова, рано почела да читам, две године пре но што ћу кренути у школу учитељ ме је уводио у учионицу с ормаром пуним књига, вртела сам до напамет народне приче и песме, чак бележила којекакве своје фантазије. Данас је то нормално, али у оно време, у сеоској средини... Са девет година читала сам *Злочин и казну* Достојевског. Од петог разреда, захваљујући наставницима, објављивани су ми прилози у „Дечјим новинама“ (Горњи Милановац), „Гласу омладине“ (Ниш). Тако је почело.

Шта имате да поручите нашим ученицима? Како млади да се приволе књигама? Да ли имате за нас јаку песничку поруку?

Не знам. Можда ово. Ослушкујте тишину. Усред бомбардовања буком и бесом, застрашујућим дневним вестима под ступидним насловима срачунатим да сеју шок и ужас; упркос свакој агресији и неподношљивом мноштву баналности, наopakости, тотално изокренутим вредносним мерилима – изналазите и ослушкујте тишину, усредсређујте се на своје срце, негујте људску доброту, откривајте своје дарове, одржавајте дослух с Небом. Тишина, пуноћа благодатне тишине у природи која ипак успева да превлада разновразне отрове и напасти – то нека вам буде лек, спас, прва страница Књиге.

Да ли нам можете препоручити песнике и писце који би нас заинтересовали ван школске лектире?

И да и не. Јер, требало би сваког од вас да познајем, или барем да смо мало поразговарали. Моје сугестије биле би можда и превише личне и захтевне. С једне стране, прелетела сам недавне спискове лектире по разредима: да сте здрави и весели, добро је ако истински и поамно ишчитавате и та дела и још понешто од наведених писаца. Јер ту су и антика и народно стваралаштво, и средњи век, и Библија, и наши и светски класици, и неки савременици: добра основа. А са друге стране, много је добро ако вам, у библиотеци, око само склизне ка нечему и рука крене за њим. Верујте, то није случајно. Што смо дуже са књигама, то и оне нас све држе проналазе. Ту свако има свој пут. Држите се проверених вредности, на њима изграђујте свој укус и способност процењивања. То је најважније. Сами нађите своје писце. Ваши професори, ако су тако посвећени као Марјана Неговановић-Обрадовић, указиваће вам смерове и радовати вас на најбољи начин. Хвала вам за онај диван дан и будите добро! Ваша Злата.

Милица Михајиловић

26.06.2024.

Понос школе – наш доктор наука

Са поносом обавештавамо јавност да је некадашња ученица наше школе, др Зора Живановић, девојачко Смиљанић из Славковице, изабрана у звање редовног професора Географског факултета Универзитета у Београду.

Зора је завршила гимназију општег смера 1996. године, потом дипломирала на Географском факултету, на Одсеку за просторно планирање (2001), где је магистрирала (2006), докторирала (2012) и стекла звање доктора просторног планирања. Бирана је у звање доцента (2013), ванредног професора (2020) и редовног професора (2024)

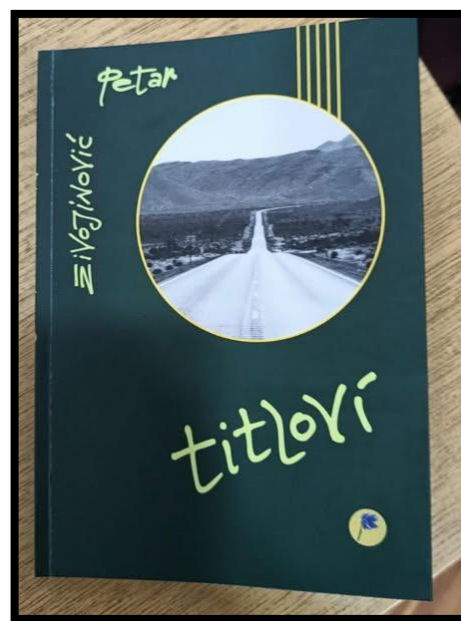
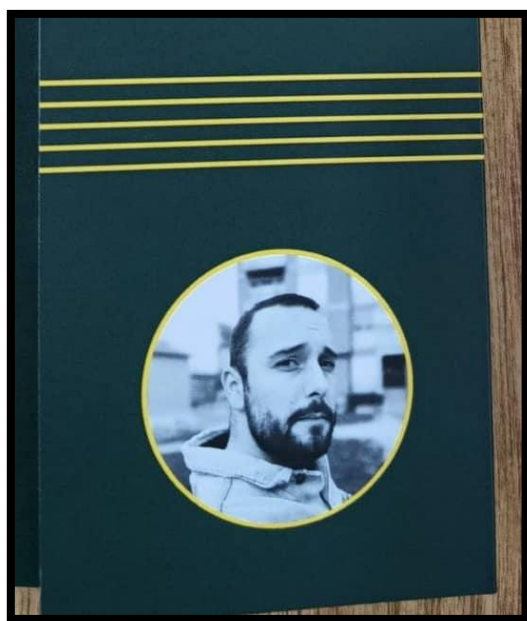
Честитке нашој Зори!

Петар Живојиновић објавио књигу

Петар Живојиновић у нашој школи матурирао је 2017. године. Завршио је основне и мастер студије андрагогије на Филозофском факултету у Београду. Прву песничку књигу "Титлови" објавио је ове године.

Честитамо!

Др Александар Лукић објавио књигу

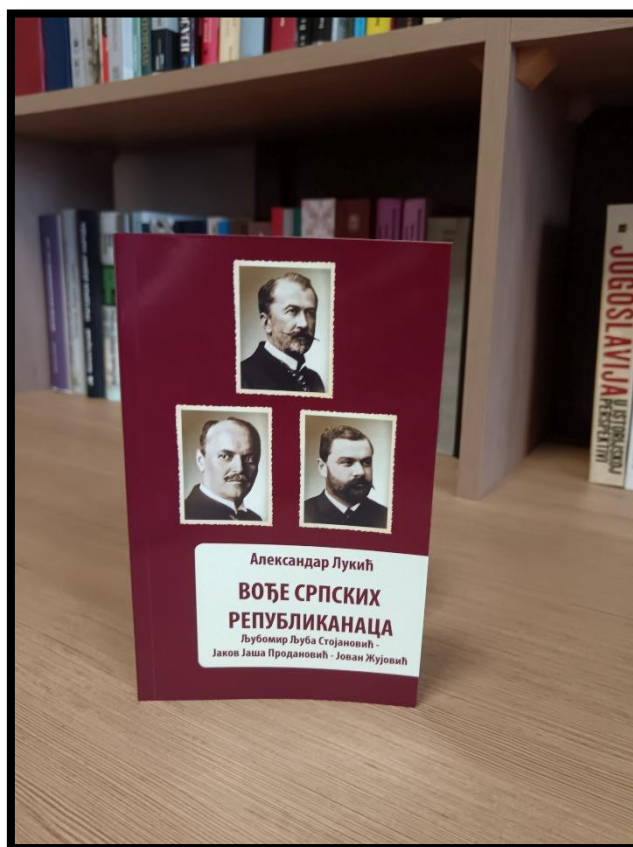

Александар Лукић био је матурант наше школе 2004. године. Дипломирао је фебруара 2009. на Филозофском факултету у Београду, Одељење за историју. Мастер рад одбранио је 2010, а докторирао 14. 2. 2018. године. Од 2011. ради у Институту за новију историју Србије у Београду.

Године 2014. у коауторству са Мирославом Којић објавио је монографију „Учешће 1300 ђака каплара у Колубарској бици“ (Градска библиотека Љиг), а 2020. Југословенска републиканска странка у политичком животу Краљевине Југославије (1920-1941), у издању Института за новију историју Србије (ИНИС).

Нову књигу др Александра Лукића, вишег научног сарадника ИНИС „Вође српских републиканаца : Љубомир Љуба Стојановић : Јаков Јаша Продановић : Јован Жујовић“, објавио је Институт за новију историју Србије, 2025.

Честитке нашем некадашњем гимназијалцу, а данас доктору историјских наука!

Конференција наставника

Организација „Достигнућа младих у Србији“, која спроводи програме предузетничког образовања, шеснаесту годину за редом организовала је „Националну конференцију наставника“ од 13. до 15. октобра у Врњачкој Бањи, у хотелу „Цептер“.

имати квалитетну комуникацију са заједницом и медијима представиле су Мила Драгић власница агенције „WoMen Power Communications“ и Марија Беслаћ из „Nordeus fondacije“. Да би била квалитетна, комуникација мора бити двосмерна. О вештинама новог доба говорила је Ана Мирковић из Института за дигиталне комуникације. Како захтеви савременог друштва и глобалног тржишта свакодневно расту, обавеза савесног наставника је да ученике проведе кроз практичне активности помоћу којих ће они разумети како да се крећу стазама убрзаног, савременог живота, да истакну своје вештине и квалитете при запошљавању и развију свој предузетнички дух. Због тога је потребно оснаживати наставнике и улагати у њихово усавршавање.

Преко 200 наставника из средњих школа у Србији, имало је прилику да унапреди своја знања и вештине, размени искуства са колегама и присуствује предавањима из различитих области живота а које у многоме утичу на школу и понашање ученика. Нашу школу представљала је проф. Катарина Марковић.

Уводно предавање одржао је др Зоран Илић, а кроз излагања ментора кој су учествовали у програмима „Ученичка компанија“, истакнут је значај стицања знања практичним радом. О демографским питањима учесницима је говорио Ненад Јевтовић испред @iri_institut. Српска асоцијација менаџера, кроз програм „Менаџер на дан“, омогућила је да представници успешних компанија у ваннаставним програмима направе спој привреде и образовања и примере презентују професорима. Колико је важно

Звезде су очи ратника

У организацији КУД Љиг, а под покровитељством Општине Љиг, већ пету годину чувамо сећање на Дарка Милошевића који је погинуо 5. маја 1999. године у Пећи на одслужењу војног рока. Назив Дана сећања је симболичан и поетичан: "Звезде су очи ратника".

На иницијативу Марије Мијаиловић, 5. мај је уврштен у редован годишњи календар Војске Србије, када официри из касарне Војвода Живојин Мишић из Ваљева долазе и полажу венац на Дарков споменик у Љигу.

Том приликом изведен је и пригодан програм. Мирослав Ђурђић је говорио одломак из књиге пуковника Винка Марковског; Душица Смиљанић је одрецитовала стихове Ненада Миликића

"Мртва стража са Кошара", Анастасија Вулетовић је отпевала песму "Мала кућа", Страхиња Јовановић је говорио монолог преживелог јунака са Кошара, а хор КУД-а је отпевао песму "Завет Косова".

Нетом после великог пљуска у Љигу, киша је престала, а сунце обасјало све учеснике програма и присутне на Дану сећања на нашег Дарка!

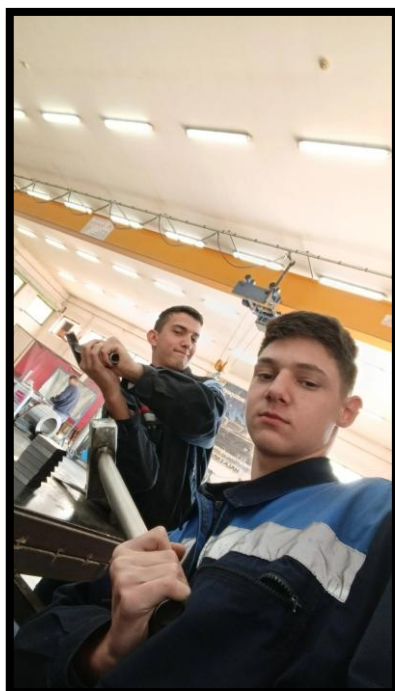
Моји матуранти

Ове школске године своје школовање је завршила прва генерација смера бравар-заваривач, а мени је било задовољство да их водим кроз њихово трогодишње школовање. Не могу се они похвалити одличним оценама, али они поседују нешто што вреди много више од одличних оцена, нешто чега има све мање у данашње време- људскост, спремност да помогну једни другима и свакоме коме је потребна помоћ, да не гледају само себе и своје интересе. Увек су били расположени за причу, смех...Слике су настале на часу одељењске заједнице када су упућивали лепе речи захвалности једни другима. Управо ове слике показују каква је била атмосфера у овом одељењу.

Драгана Лазић, одељењски стрешина

Златне руке наших ученика

Радови наших ученика

Пао сам

Никада нисам волео да говорим о себи. Мислио сам да људе не занима туђа бол, да ће свака моја реч једног дана одјекнути као ехо против мене. Живео сам у буци коју сам сам стварао — од мисли, сумњи и страха. У тој буци љубав и пријатељство нису били ништа више од речи — празне, без тежине. Ћутао сам, склањао се, потискивао све што осећам. Мислио сам да је тишина сигурнија од отворености.

Мање боли, мање ризика.

А онда си се појавила ти — као тишина после буке.

Без великих речи, без обећања, само једним погледом и једним осмехом — донела си мир у хаос који сам носио у себи. У свету у који нисам веровао, постала си моје уточиште. Први пут сам пожелео да неко стварно чује моју тишину.

Са тобом сам се усудио да проговорим, о стварима које сам годинама крио у себи. Постао сам нежнији, тиши, пажљивији. Почео сам да верујем, да се надам, да желим да будем бољи.

И постао сам — захваљујући теби.

Међитим, нисам увек умео да сачувам тај бољи део себе. Било је дана када сам све покварио, када је моја бука поново надјачала све. Тек када сам те повредио, када сам требао да те чувам.

Са тобом сам био више ја, него што сам икада био сам са собом, али истовремено сам дозвољавао свом немиру да уништава оно најлепше. Знам да сам био тежак, знам да сам изгледао као да ми није стало, чак и онда када ми је највише било стало. Знам и да сам ти доносио бол, уместо мира.

Наш однос је био као олуја — пун удара, растанака, али и повратка. И у свему томе, ти си остала, чак и када сам пао као твој пријатељ. Била си уз мене када ми је било најтеже, и онда то нисам заслужио.

Остајала си уз мене, чак и када те је то највише болело.

И сада, после свега, када је бука у мени напokon утихнула — схватам.

Схватам да сам изгубио нешто што се ретко добија: најбољег пријатеља, осмех који ми је значио више од тишине руке које су ме држале онда када сам се распадао.

Знам да сам поново погрешио. Можда више нема повратка. И, не очекујем да ми верујеш.

У мени постоји бољи ја — тих и благ. Али, у њему живи и див — гласан, дивљи, саткан од буке и беса. Та бука често надјача тишину. Побеђује, изнова и изнова.

Али, трудим се, не зато што морам, већ зато што ми је стало, јер тек у овој тишини после свега чујем најјасније шта си ми значила.

Када смо се упознали, кроз шалу си ми говорила да ми је стало само до себе.

Можда је тако и било све док нисам упознао тебе.

Првонаграђени рад на школском Литерарно-ликовном конкурсy

Предраг Јовановић, 3/5

Малограђанске амбиције и страсти у комедији *Госпођа министарка* Бранислава Нушића

Бранислав Нушић нам кроз горки смех приказује менталитет човека средње и ниже класе с почетка прошлог века. Без обзира на време радње овог дела, људи садашњице се, такође, могу поистоветити са главном идејом дела. Одакле потичу корени наших мана? Одакле оптерећеност туђим мишљењем и отров љубоморе? Зашто је духовно сиромашан човек незасит чак и када му дате богатство? То су нека од питања која нас наводе на размишљање током читања комедије *Госпођа министарка* Бранислава Нушића.

Главни лик ове комедије је конзервативна домаћица Живка, жена не особито богатог чиновника Симе Поповића. Они свој оскудан живот проводе са сином Раком, ћерком Даром и зетом Чедом. Пливајући у дуговима, Сима постаје министар и на неко време мења статус своје породице. Након овог великог догађаја, најеуфоричнија је била управо Живка. Међутим, чак и са високопозиционираним друштвеним статусом, Живка није задовољна собом и својим најближима. Њену ватрену амбицију ка слави, моћи, угледу није могао да задовољи ни положај у друштву.

Када особа живи у друштву које цени само оно што је материјално, када је сваки члан друштва отрован лицемерјем и полтронством ради новца, добијамо личности као што је Живка. Замислите колико је неко испразан, и духовно и морално, када је спреман да гази по свом образу ради славе? Господин Нинковић, министар унутрашњих послова, ступа у лажну љубавну аферу са Госпођом министарком. Живка је прихватила кршење морала због извештачене отмености. Овакав њен поступак нам говори о томе да је жељна пажње, ма каква она била. Продавање своје приватности ради тренутка славе, показује њену потребу за титулом, класом, звањем, новцем...

Духовно испразан човек не може да буде добра и сигурна потпора за своју породицу. Сопствену несигурност даље преноси на свога партнера и потомке. Јунаци ове комедије се не уче искреној и узајамној љубави, већ површној и користољубивој. Брак се мери миразом и класом, а не оданошћу. Таква је и Живкина породица – неискрена, разједињена, саткана од лажи и интереса.

Цела породица Поповић са собом носи проблеме и тежину менталитета прошлих генерација, а то се примећује и у министарској фотељи. Потребно је одмаћи се од калупа које је дало друштво и донети иновације. Рад на самом себи је почетак пуштања „репова“ које вучемо за собом кроз поколења.

Људи хладног срца, лаког морала и гладног духа су често продукт своје средине, Средине која не зна за исконске вредности. Због тога ће увек бити актуелна пословица, која се актуализује и у овом делу: „Дај човеку моћ и схватићеш какав је.“

Ирина Јовић, II5

Трагична судбина Ане Карењине у истоименом роману Л. Н. Толстоја

„Све срећне породице личе једна на другу, свака несрећна породица је несрећна на свој начин“, реченица је с почетка романа Л. Н. Толстоја у ком је из најдубље перспективе завирио у дух и психу главне јунакиње, Ане Карењине.

Бацајући поглед на спољашњост госпође Ане, могло се познати да припада високом друштву тадашњице. Не због скромне грације и елеганције коју је носила, већ због њеног нежног и умилног лица. Носила је у себи уздржану живахност која је у њој бивала заробљена попут птице у златном кавезу.

Наизглед, женски идеал лагодног и отменог живота, понире у чемер и јад. Ана Карењина је била лабилна личност. Искључивши рацио, остала је заробљена у бури сопствених емоција. Њен брод тоне, а са њим тону и њени најближи. Ана није припадала свом времену. За њене поступке не постоји простор за правдање, већ само за разумевање. Страст и авантура са Вронским доносе привид љубави у њен живот. Живот без љубави води у страдање душе и тела. Такво телесно и духовно урушавање јасно је предочено посредством ликова Ане и Вронског. Анина несигурност у себе и друге прераста у љубомору и завист. Незадовољна животом који је сама изабрала, остаје сама, неснађена, стављена у наизглед нерешив ребус. Пред крај живота, Ана је водила беспослен живот, али беспослен ум је ђавоље игралиште. Оно ју је и лишило живота.

Попут домина, једна трагедија вуче другу и сваку несрећну породицу може учинити још несрећнијом. Анина трагедија повлачи са собом и Вронског, и Карењина и сопствену децу. Од смерне жене прерасла је у трагичног јунака, носиоца смрти опхрваног злим силама. За свој „нерешив“ ребус нашла је пречицу до привидног решења, завивши породицу у црни сомот и бисере, у ону тоалету коју је на себи понела те судбоносне балске вечери.

„Моја је освета, ја ћу вратити.“

Анђела Милутиновић, II5

Мој љубавни дневник

Постоје речи које не морају бити изговорене да би биле чујне. Постоје погледи који говоре више од песама, и тишине које у себи носе читаву симфонију осећања. Постоји и љубав, не она која боли, не она која пролази, већ она која вечно траје.

Љубав је она тиха, ненаметљива снага која подиже када паднемо, која греје када свет око нас постане хладан. Није увек ту. Дође када се најмање надамо, седне, прочита књигу и исприча речи саткане од нежног пламена и додира. Понекад се крије у осмеху мајке која ме посматра док сањам. Некад у руци пријатеља пруженој без питања, у реченици професора који верује у тебе, чак и када ти не верујеш сам у себе...

Љубав не тражи пажњу. Она се не доказује, она живи у малим стварима, ситницама, свакодневици: у порукама у телефону, у тренуцима у којима неко чека твоју реч, слуша глас, ишчекује додир... То је љубав која не зна за границе. Љубав значи волети и бити вољен. Нема човека без љубави као што нема дана без светлости. Нема смисла живети без љубави. Као ваздух којег не видимо, али га свакодневно осећамо, тако и љубав осећамо. Ту је да нам покаже смисао живота.

Дан за даном ходамо по овом свету мислећи да је љубав нешто мало, пролазно, али заправо није. Јер и у Светом писму пише: „Доказаће се на Страшном суду да је једини смисао на земљи љубав.“

Маша Томовић, 14

Уметнички радови

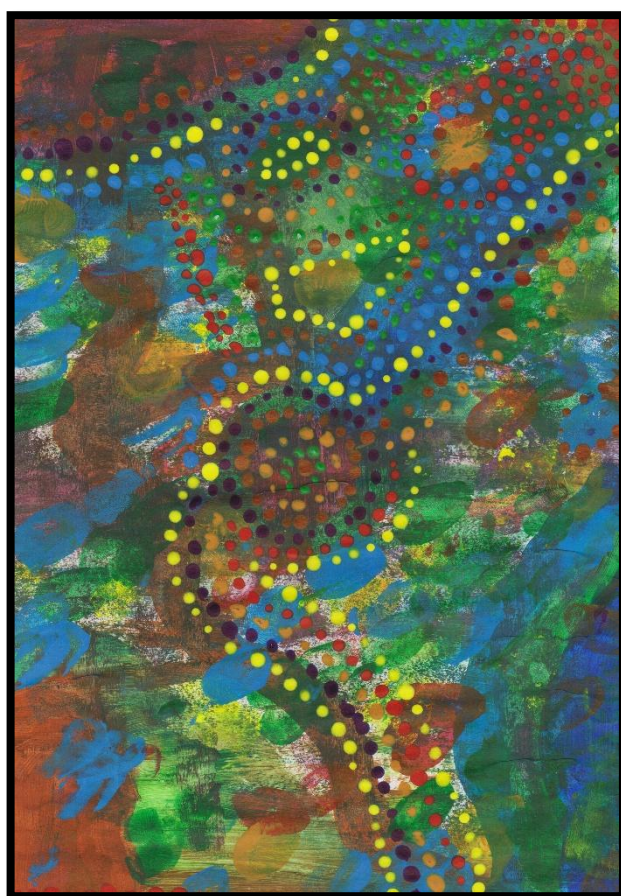
Милица Михајловић 3-5

цртеж комбинована техника на папиру

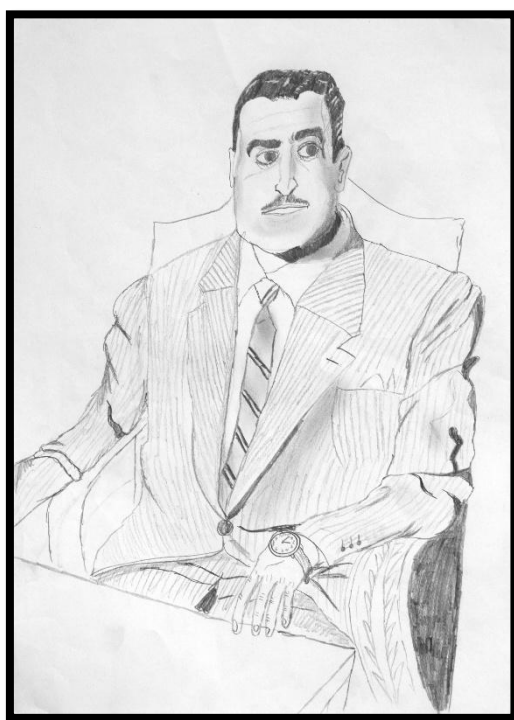
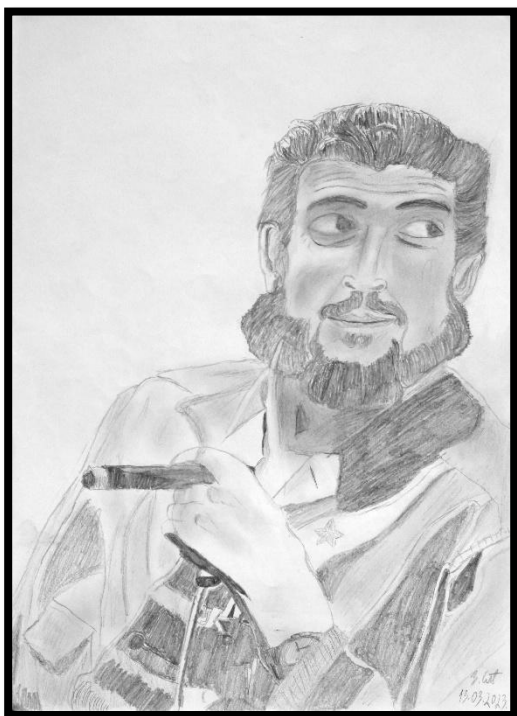
Николија Јеремић 3-5

цртеж комбинована техника на папиру

Вук Симић 1-5

цртеж оловка на папиру

Рецепти

Сусам пилеће пљескавице

Норматив за 6 осова

- Обари 1 веће цело пиле. Скинути кожу и коске. Месо измиксирати са мало пилећег ронда (супа). Додати цела 4 јаја, 4 кашике брашна, 4 кашике сусама, бибер, со, две шољице киле воде, оригано. Ставите у фрижидер 2 сата. Пржити у тефлонском тигању са мало уља уз прилог формиран рижото

Воћна чаша

У шест стаклених чаша на дну

- I сипати центиметар млевене плазме
- II умутити $\frac{1}{2}$ слатке павлаке са 100 г. шлага. Сипати преко плазме $\frac{1}{2}$
- III 500 г. Бобичастог воћа, 2 дл. Воде, 200 г. Шећера, 1 дл. Воде и четири кашике густина скувати. Охладити. Сипати $\frac{1}{2}$ преко шлага, поновити воће и шлаг. По врху млевена плазма.

Ученици наше школе организовали су хуманитарни базар за Доротеу, девојчицу која болује од леукемије. Спремали су у школи слаткише и сланише за базар. Било је на базару и гардеробе, играчака, књига, слика... Прикупљено је 246.500 динара.

ЗА
ДОРОТЕУ!

Хуманитарни
БАЗАР

Трг у Љигу
7. 2. 2025. г.
од 8.30 до 13.30

Ученици ШГ "100 калитара" жели да покажу
подршку својој сиротињској кући са бори са
леукемијом. Организовали смо хуманитарни
базар, на коме се до краја скупљају средства
која ће јој помагати пут кроз ову тешку борбу.

Физика у пракси

Професор физике објашњава закон инерције. Да би га приближио деци, каже: „Замислите да се возите у аутобусу и да он нагло заочи. Шта се дешава? Један ученик сав озбиљан каже: „Паде баба!”

Питање које је збунило све

Наставница биологије пита: „Ко зна шта је фотосинтеза?” Један ученик самоуверено дигне руку и каже: „То је када се фотографишемо под сунцем.”

Мали Ивица

Мали Ивица: „Мама, данас сам једини знао одговор у школи”

Мама: „А које је било питање?”

Мали Ивица: „Ко је разбио прозор?”

Изговор

Учитељица: „Ко зна шта значи реч изговор?”

Мали Јова: „То је оно што тражим кад нисам урадио домаћи!”

Лист издаје:

Средња школа „Хиљаду триста каплара“ Љиг

Одговорни уредници:

Драгана Лазић, проф.
Биљана Јовановић,
проф.

Редакција:

Драгана Лазић, проф.
Ана Нерић, проф.
Новинарска секција

Прелом листа и техничка припрема:

Игор Мијаиловић, проф.

Ликовна опрема:

Лена Гошњић
Ирина Јовић

Фотографије у листу:

Фото студио
„Даничић“ Фото
секција

За издавача:

Биљана Јовановић, директор

ЉИГ, јун 2025.

